

Konferencen mente, at det ikke vilde være rigtigt men virke tilfældigt, i en ensartet Checklov at give en Definition af »Bankvirksomhed« og har derfor opgivet denne Definition; men man var enige om, at enhver af de høje kontraherende Parter kunde afgøre, hvem der skulde anses som Banker, og hvilke Personer eller Institutioner som i checkretlig Henseende skulde sidestilles med Banker. Denne Beføjelse for de høje kontraherende Parter er dog begrænset derved, at Ligestilling er forbeholdt Personer eller Institutioner, som i deres Virksomhed udøver en Gerning, der er beslægtet med Bankers. Dette er Formaalet med Art. 29 i Bilag II. Artiklen er saaledes affattet:

(se Bilag A. II. Sp. 4953).

A r t. 55.

134. Denne Artikel indeholder Bestemmelser, som i det væsentlige svarer til Bestemmelserne i Art. 72 i den ensartede Veksellov, hvortil henvises i Haag-Resolutionerne og Eksperternes Tekst.

135. Det blev iøvrigt anset for nødvendigt af Hensyn til de nationale Lovgivninger i forskellige Lande at optage i Bilag II en Reserve, der tillader enhver af de høje kontraherende Parter at sidestille visse Søgningedage med lovbestemte Helligdage.

Art. 27 i Bilag II, der er saaledes affattet, drejer sig herom:

(se Bilag A. II. Sp. 4953).

136. Endvidere blev det, forsaavidt angaar en ekstraordinær økonomisk Situation hvori en Stat maatte kunne komme, anset for nødvendigt at aabne Mulighed for paa almindelig Maade at afvige fra den strenge Iagttagelse af Fristerne enten for Betaling eller for Protest eller anden lignende Attestation. Herom handler Art. 28 i Bilag II, der er saaledes affattet:

(se Bilag A. II. Sp. 4953).

A r t. 56—57.

137. Disse 2 Artikler gengiver, mutatis mutandis, Art. 73 og 74 i den ensartede Veksellov, hvortil henvises i Haag-Teksten og Eksperternes Tekst.

Endelig indeholder Bilag II to almindelige Bestemmelser. Den første Art. 30 er saaledes affattet:

(se Bilag A. II. Sp. 4957).

Forsaavidt angaar den ensartede Lovs Anvendelse blev det foreslaaet at bestemme i en Slutningsartikel, at Loven ikke omfatter Dokumenter, der indeholder Benævnelsen Checks, men iøvrigt fremtræder i Form af et Betalingsløfte. Denne Bestemmelse ansaa man for unyttig, idet Artikel 1 i den ensartede Lov definerede Checken som en ubetinget Anmodning om at betale en bestemt Pengesum og derved udelukker fra sit Omraade Dokumenter, som fremkommer i Form ikke som en Anmodning, men som en Forpligtelse til at betale, og at disse Dokumenter følgelig i Princippet er undergivet Bestemmelserne i de nationale Lovgivninger.

Dog blev Spørgsmaalet om Anvendelse af Loven paa Dokumenter, der vel i Formen fremtræder som en Anmodning om Betaling, men som er trukne af Trassenten paa ham selv, ordnet ved Art. 6 i den ensartede Lov og ved Art. 8 og 9 i Bilag II.

Der eksisterer imidlertid visse Slags Checks udstedte af Seddelbanker, offentlige Kasser og visse offentlige Kreditinstitutioner (f. Eks. Neapels Bank og Siciliens Bank i Italien), som paa Grund af deres Natur og de Funktioner de udfylder, er undergivne særlige Bestemmelser. De paagældende Institutioner kan udstede almindelig Checks